

Motýlí křídla

„Vítejte v Motýlí Říši, moji drazí okřídlení andílci!“ Paní profesorka Šťovíková nás obdařila kouzelným úsměvem a pobídla nás, abychom si sundali šátky, kterými jsme měli doposud zavázané oči. Už pár týdnů jsme hodní a za naše dobré chování nám byl slíbený výlet, kam se normálně děti víl ze školy nepodívají.

V Motýlí Říši se pořádají například slavné závody *Na Křídlech Morpha*, které jsou jednou do roka a jezdí se na ně dívat víly z celého světa - dokonce i ty ze severu, kde lidé z Whitefortu nemají možnost spatřit motýly, když tam nemají příznivé podmínky pro jejich výskyt nebo návštěvu.

Všem mým spolužákům se při pohledu na ten živý obrázek říše rozzářily oči. Stáli jsme před otevřenou kovovou zahradní bránou, kterou z obou stran lemovaly keře s růžovými květy, na kterých přistálo několik včel dělnic, co dělaly svou práci. Víly s motýlími křídly jsou malinkého vzrůstu a jsou perfektně přizpůsobené motýlům, které v dospělosti mohou řídit a proletět s nimi klidně celý svět.

Já jsem obzvlášť malá - tedy tohle alespoň slyším často. Doma mi říkají, že to mám po babičce, která se i v dospělém věku víly mohla srovnávat s velikostí vílího dítěte. Chci ještě vyrůst, aby mě jednoho dne potkalo štěstí a proletěla se s krásným Morphou, ale teď s mojí současnou velikostí lněného semínka o tom můžu jen snít.

Zahnala jsem ty negativní myšlenky a zaměřila se na výhled do rozsáhlé motýlí zahrady, kterou tvořila prostorná louka s jezírkem lemovaným květinami uprostřed. Kolem jezírka létaly i vážky a jedna z nich mířila přímo k nám. Lesklice zelenavá a na ní někdo seděl. Vážka přistála kousek od nás a dotýčný z ní seskočil na zem. Následně jí něco pošeptal a vážka opět vzlétla. Chvilí jsem jí pozorovala, jak její zelené kovově lesklé tělo odráží sluneční paprsky. Víly mají výborný zrak, ale za chvíli někam odletěla a já už neměla šanci ji znovu spatřit. Nevadí, protože se zdálo, že profesorka Šťovíková se nám právě chystala představit našeho průvodce Motýlí říši.

„Tohle je pan Čilimník a bude nás tu dneska provázet, tak kdybyste měli na něj nějaké otázky, nebojte se zeptat.“ Obrátila se na pana Čilimníka, který si upravoval svou kravatu v barvách východu slunce. Prohrábl si kadeře a odkašlal si.

„Je mi potěšením, jak vám řekla paní učitelka, můžete se na mě s jakýmkoliv dotazem obrátit, ale chtěl bych vás poprosit, abyste se po dobu prohlídky drželi u sebe. Probíhají tu přípravy na velkolepé závody, jak už vám bylo asi řečeno, a nemůžeme si dovolit rozruchy.“ Podíval se na hodinky a mávnutím ruky nás všechny pobídl, abychom ho následovali.

Motýlí křídla

Profesorka nás ještě stihla seřadit do dvojic a rychle spočítat. Jakmile s tím byla hotová, přispěchala k panu průvodci dopředu.

Párkrát jsem přistihla profesorku, jak si prohlíží časopisy, kde je vyobrazen na titulní stránce s nápisem *nejstarší syn moderátora velkolepých závodů Morphů*. Všimla jsem si toho, protože jsem musela zůstat po škole, protože jsem neudělala domácí úlohu a nepřiznala se k tomu jako podstivá studentka. Vymluvila jsem se na to, že mi domácí úkol rozkousala asijská beruška.

Zapomněla jsem zmínit, že mě profesorka dala do dvojice s mým třídním rivalem, který mě svou vychytralostí a dotěrností uvádí do rozpaků. K mé smůle má ty nejkrásnější motýlí křídla ze třídy - *Chorinea sylphina*. Kdykoliv jsme o tělocviku běhali venku a svítlo sluníčko, tak jeho z velké části průhledná křídla zářila modrými, růžovými či zelenými odlesky. Ostatní spolužačky ho obdivovaly a já mohla puknout závistí, ale k tomu se nikdy nepřiznám.

„Vsadím se, že si nikdy naživo neviděla závody *Na Křídlech Morpha*.” Lionela sem brával jeho otec každý rok už od dob, kdy nosil plenky. Slyšela jsem ho, jak se chlubí svým kámošům ve třídě. Ne každá víla si může dovolit chodit na tak drahé závody, které stojí pomalu půlroční úspory pro celou vilí čtyřčlennou rodinu.

Neměla jsem v úmyslu ho poslouchat, ale jeho pronikavý hlas byl slyšet přes celou třídu a nějak mi ta informace zůstala v hlavě.

„Ty snad ano?” Řekla jsem to úmyslně, aby se mu nedostalo toho potěšení, že to o něm ve třídě každý ví. Nad jeho reakcí jsem se chtěla zahihňat, ale prokoukl by mě, přesto mě to stálo dost úsilí se vítězně nezasmát, že jsem ho jednou dostala já a ne on mě.

„Tentokrát si mě dostala, červenooká.” Už od první chvíle, co jsme se viděli, mi takhle říká, protože mám křídla jako jeden z nejohroženějších druhů motýlů - *Jasoň Červenooký*.

„Být tebou bych si ale nezvykal, nechal jsem tě jen proto, že Šťovíková a Čilimník na nás támhle čekají.” Ukázal prstem směrem k místu, kde nerostly tak pestré květy, ale spíše na první pohled nezajímavé rostliny. Čím jsme se přibližovali, tím jsme byli schopni cítit ve vzduchu lahodný nektar, který vábí motýly. Ocitli jsme se na lučním koutku, kde volně rostly kopřivy, hluchavky, jetele a štírovník růžkatý. Pan Čilimník stál vedle modráška jehlicového a hladil ho.

Chvíli jsme se tady zastavili. Pan Čilimník nám tady pověděl něco, co bychom se učili až za dva roky. Nejvíce mě zaujala transformace housenky na motýla. Mým snem je být jako máma a to je být motýlí ošetřovatelkou, při čem můžu být svědkem té úžasné přeměny.

Po přestávce jsme pokračovali v prohlídce a já se už nemohla dočkat, až dojdeme k areálu, kde spatřím naživo přípravu *Morpha* na závody.

Motýlí křídla

Ani Lionel mi nemohl zkazit to nadšení, které jsem cítila během dneška, kdy jsem spatřila tolik druhů motýlů na jednom místě.

Nikdy jsem se nechtěla víc stát motýlem

Na dnešní výpravě Motýlí říší mě toho tolik zaujalo, ale ještě nebyla příležitost se podívat blíže. Ovocná zahrada s kompostovým vrchem, slunečnicové pole s bludištěm, orchestr kobylek...nebo samotný areál s přípravou Morphů na závody.

Dnešek koneckonců ještě nekončí a já pevně věřím, že bude i víc šancí v budoucnu takhle úžasná místa navštívit - i mimo školní výlet.